

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarige kinderen,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/15416 en 06/15417 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 16 januari 2007
in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 14 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 16 januari 2007, verzonden op 17 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Bij brief van 19 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een nadere reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

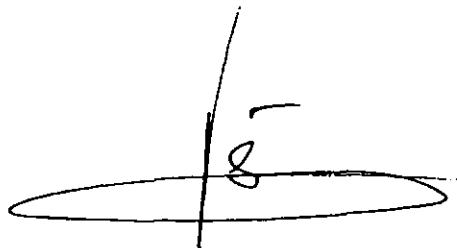
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2007

13-502.

Verzonden: 24 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/15416; 06/15417 BEPTDN

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
16 januari 2007

inzake

, eiser
---, eiseres,

alsmede hun drie minderjarige kinderen,
allen van Afghaanse nationaliteit,
eisers,
gemachtigde: mr. R.I.R. Denz, advocaat te Utrecht,

tegen besluiten van

de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. L.R. Reesink, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie-
en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

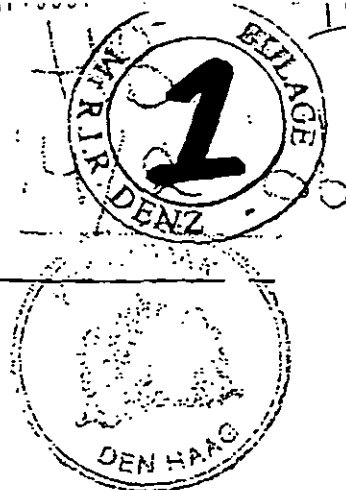
1.1 Bij separate beslissingen van 14 maart 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 4 februari 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eisers hebben hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 15 september 2006. Voor verweerder is ter zitting verschenen mr. S. de Schutter. De rechtbank heeft de behandeling van de zaken aangehouden vanwege het niet verschijnen ter zitting van de gemachtigde van eisers.

1.3 De behandeling van de gedingen zijn vervolgens voortgezet op zitting van 7 december 2006, waar eisers in persoon zijn verschenen. Eisers en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Uit de gedingstukken blijkt het volgende. Eisers hebben op 8 oktober 2002 aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij besluiten van 11 oktober 2002 de aanvragen afgewezen. Bij uitspraken van 19 februari 2003 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, zijn de beroepen van eisers tegen voornoemde besluiten ongegrond verklaard waardoor die besluiten in rechte vast zijn komen te staan. Op 4 februari 2004 hebben eisers onderhavige aanvragen ingediend waarbij zij een aantal documenten met betrekking tot de situatie in Afghanistan hebben overgelegd. Deze aanvragen zijn bij besluiten van 7 februari 2004 op grond van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (Awb) afgewezen. De hiertegen door eisers ingediende beroepen zijn bij uitspraak van 25 februari 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, AWB

04/5863 e.v., gegrond verklaard en de besluiten van 7 februari 2004 zijn vernietigd. De rechtbank heeft ten aanzien van de vraag of eisers aan onderhavige aanvragen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag hebben gelegd in rechtsoverweging 11 als volgt overwogen: "Niet in geschil is dat de overige documenten, zoals hierboven aangeduid, geen informatie bevatten die op verzoekers persoonlijk betrekking heeft. De in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), genoemde inwilligingsgronden zijn individueel bepaald. Daarom is op voorhand uitgesloten dat de inhoud van die documenten kan afdoen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop zij rusten, voor zover die besluiten ertoe strekken een vergunning op die inwilligingsgronden te onthouden. Indien de asielrelazen van verzoekers en de motivering van de eerdere afwijzende besluiten worden gezien in het licht van de algemene informatie over Sikhs zoals die uit de overige documenten blijkt, bestaat geen aanleiding voor een ander oordeel." In het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vreemdelingenwet 2000 heeft de rechtbank vervolgens overwogen dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, Awb en de aanvragen ten onrechte niet inhoudelijk heeft beoordeeld. Verweerder heeft de aanvragen vervolgens inhoudelijk beoordeeld en de aanvragen vervolgens afgewezen.

2.2 Verweerder heeft de bestreden beslissingen, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw wordt afgewezen door te verwijzen naar de uitspraak van 25 februari 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, AWB 04/5863 e.v.. Verder is er geen aanleiding eisers in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw.

2.3 Eisers bestrijden deze besluiten en voeren daartegen aan, voor zover hier van belang en samengevat, dat zij op grond van WBV 2004/60 in het bezit hadden moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning op grond van de a- of b-grond van artikel 29, eerste lid, Vw. Verder zijn eisers van mening dat zij in de zienswijze gemotiveerd hebben aangegeven dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw in het bezit hadden moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning. Tot slot voeren eisers aan dat er aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Sikhs afkomstig uit Afghanistan.

2.4 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien –voor zover hier van belang– internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.5 Ingevolge artikel 29 Vw kan een verblijfsvergunning asiel –onder meer– worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

2.6 Ingevolge artikel 83, eerste lid Vw houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.7 De rechtbank overweegt allereerst dat de door eisers in beroep overgelegde stukken ex artikel 83 Vw bij de beoordeling van het beroep zijn betrokken.

2.8 De rechtbank overweegt voorts dat het beroep van eisers op de a, b en de c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw faalt. Bij uitspraak van 25 februari 2004 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, AWB 04/5863 e.v., reeds geoordeeld dat verweerder het beroep van eisers op de a, b en de c-grond van artikel 29, eerste lid Vw met toepassing van artikel 4:6, tweede lid Awb heeft kunnen afdoen door te verwijzen naar de eerdere besluiten. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld door eisers waardoor deze uitspraak in rechte onaantastbaar is geworden.

Het beroep van eisers op WBV 2004/60 leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank verwijst dienaangaande naar een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 4 mei 2005, nr. 200501891/1, LJN: AV2519. Hierin heeft de ABRvS overwogen dat er gezien de inhoud van WBV 2004/60 geen sprake is van een wijziging van het recht. Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat er ten aanzien van het beroep op de a, b en c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw door eisers geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn aangevoerd. Dit geldt temeer nu blijkens het aanvullend gehoor van 12 januari 2006 door eisers geen nieuwe persoonlijke feiten en omstandigheden naar voren zijn gebracht.

2.9 Ten aanzien van eisers standpunt dat verweerder een categoriaal beschermingsbeleid dient te voeren ten aanzien van Sikhs in Afghanistan overweegt de rechtbank als volgt.

2.10 Gelet op vaste jurisprudentie van de ABRvS moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt de minister een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel de minister bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

2.11 Het is de taak van de rechter de beoordeling door de minister van de algehele situatie van het land van herkomst, die tot stand pleegt te komen in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele- en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de minister te stellen. De rechter dient het desbetreffende oordeel van de minister in beginsel te respecteren.

2.12 De rechtbank overweegt allereerst dat deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, AWB 04/5863 e.v., bij uitspraak van 25 februari 2004, onder verwijzing naar een aantal passages uit documenten die door eisers waren overgelegd en naar ambtsberichten van april en november 2003, heeft geconcludeerd dat uit deze passages in samenhang met de ambtsberichten niet op voorhand kan worden uitgesloten dat de situatie van Sikhs in Afghanistan sedert 11 oktober 2002 zodanig is verslechterd dat die situatie aanleiding vormt voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Sikhs afkomstig uit Afghanistan. Verweerder heeft vervolgens een nieuw besluit genomen en zich op het standpunt gesteld dat geen aanleiding wordt gezien tot het voeren van een categoriaal

beschermingsbeleid.

2.13 Verweerder heeft zijn besluit om geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren als volgt gemotiveerd. Verweerder heeft verwezen naar een uitspraak van de AbRS van 9 november 2004, nr. 200405058, JV 2005/41 en naar een rapport van de Danish Immigration Service. Met betrekking tot diverse door eisers overgelegde artikelen uit nieuwsbladen en publicaties van internet heeft verweerder overwogen dat de ambtsberichten van 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 29 juli 2005 verschenen zijn ná deze artikelen en publicaties en dit heeft niet geleid tot een ander oordeel. Verder overweegt verweerder dat de documenten van UNHCR, US State Department en Amnesty International al zijn meegenomen in de verschillende ambtsberichten. De overige documenten hebben evenmin geleid tot het instellen van een categoriaal beschermingsbeleid. De brief van USCIRF van 20 december 2005 is niet zwaarwegend genoeg.

In de zienswijze wordt door eisers onder meer een rapport van dr. Mostafa Danesch overgelegd dat betrekking heeft op de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan. Verder worden in de aanvullende zienswijze nog een aantal documenten overgelegd. Verweerder heeft in de bestreden besluiten overwogen dat het rapport van dr. Mostafa is geschreven voor Hindoes en Sikhs die de asielprocedure in Duitsland hebben doorlopen. Verder wordt overwogen dat het onderzoek een periode beslaat van 10 december 2005 tot 26 december 2005 terwijl de ambtsberichten een langere tijd beslaan. De overige in de zienswijze overgelegde documenten geven verweerder eveneens geen aanleiding tot instelling van een categoriaal beschermingsbeleid. Eveneens heeft verweerder geoordeeld dat de door eisers in beroep overgelegde documenten niet kunnen afdoen aan het bestreden besluit.

De rechtbank is, gelet op het bovenstaande, van oordeel dat verweerder het bestreden besluit voldoende heeft gemotiveerd en zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de situatie ten aanzien van Sikhs in Afghanistan niet van zodanige aard is dat een beleid van categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is. In dit verband wordt door de rechtbank nog verwezen naar een uitspraak van de ABRvS van 31 augustus 2006, JV 2006, 420 waarin de ABRvS heeft overwogen dat de minister ten aanzien van Sikhs en Hindoes in redelijkheid heeft kunnen beslissen om geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren.

2.14 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat de bestreden besluiten niet in stand kunnen blijven, worden de beroepen ongegrond verklaard.

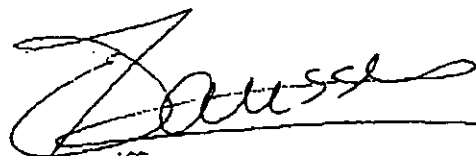
2.15 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

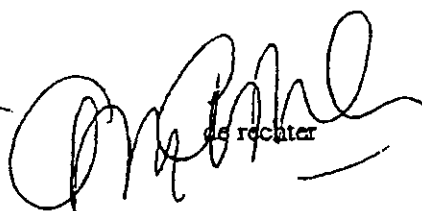
Beslissing

De rechtbank:

verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Dijksterhuis, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 16 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. Janssen als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op: 17 JAN 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Advocaten
Mr. R.I.R. Denz

Juridisch medewerker
Mr. H. Luis

Bureaumedewerker
C.T.W. van Dijk

Kantoor
Balijelaan 46
3521 GV Utrecht

Postbus 5083
3502 JB Utrecht

Telefoon: (030) 2888 666
Fax: (030) 288 66 10

E-mail: rirdenz@iscali.nl

Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN 795C	
8 FEB 2007	
ZAAKNR. 200701054	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax 070-3651380

Datum: 8 februari 2007
Betreft:
IND nr.: 0203.12.4123/
Kenmerk: 20070040, Hoger beroep

Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Utrecht

d.d. 16 januari 2007

Hoger Beroep

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op _____ geboren op _____
, alsmede hun drie minderjarige kinderen, allen van Afghaans nationaliteit, verblijvende
te _____ te dezer zake domicilie kiezende te 3521 GV Utrecht aan de Balijelaan 46
(Postbus 5083, 3502 JB Utrecht) ten kantore van mr. Denz, advocaat en procureur die hierbij
verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

Machtiging

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende
mr. Denz, advocaat en procureur te 3521 GV Utrecht aan de Balijelaan 46, door _____
verblijvende te _____ bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van Rechtbank 's-
Gravenhage nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 16 januari 2007 (bijlage 1).

hierna aangeduid als appellanten, kunnen zich niet verenigen
met voormelde uitspraak noch met de gronden waarop zij is gestoeld en wel op grond van de
hierna volgende overwegingen:

OFFICIËLE VERKLARING
ADVOCATEN

Door ons wordt geen aanspraak gemaakt op de inhoud van de afgegeven verklaring, indien deze niet overeenstemt met de daadwerkelijke feiten.

Grief I:

De rechtbank overweegt ten onrechte in ro 2.1 :

"(...) De rechtbank heeft ten aanzien van de vraag of eisers aan onderhavige aanvragen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag hebben gelegd in rechtsoverweging 11 als volgt overwogen: "Niet in geschil is dat de overige documenten, zoals hierboven aangeduid, geen informatie bevatten die op verzoekers persoonlijk betrekking heeft. De in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw), genoemde inwilligingsgronden zijn individueel bepaald. Daarom is op voorhand uitgesloten dat de inhoud van die documenten kan afdoen aan de eerdere besluiten en de overwegingen waarop zij rusten, voor zover die besluiten ertoe strekken een vergunning op die inwilligingsgronden te onthouden."(...)"

De rechtbank geeft in rechtsoverweging 2.1 blijk van een onjuiste uitleg van artikel 29 lid 1, aanhef en onder b Vreemdelingenwet. Artikel 29 lid 1, aanhef en onder b Vreemdelingenwet verwijst onder meer naar artikel 3 EVRM. Voor de uitleg van deze bepaling zijn dan ook de uitspraken van het EHRM richtinggevend.

Het EHRM overweegt in de zaak van *v. the Netherlands*, (judgement of 11 january 2007, application no. 1948/04), onder paragraaf 148 als volgt:

*"The court would add that, in its opinion, it cannot be required of the applicant that he establishes that further special distinguishing features, concerning him personally, exist in order to show that he was, and continues to be, personally at risk. In this context, it is true that a mere possibility of ill-treatment is insufficient to give rise to a breach of article 3. Such a situation arose in the case of *Vilvaraja and others v. the United Kingdom*, where the Court found that a possibility of detention and ill-treatment existed in respect of young male Tamils returning to Sri Lanka. The Court then insisted that the applicants show that special distinguishing features existed in their cases that could or ought to have enabled the United Kingdom authorities to foresee that they would be treated in a manner incompatible with Article 3 (judgement cited above, p. 37, pp 111-112). However, in the present case, the Court considers, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the "relatively unsafe" areas of Somalia in so far as members of the Asraf minority are concerned, that it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3. It might render the protection offered by that provision illusory if, in addition to the fact that he belongs to the Asraf – which the government have not disputed –, the applicant be required to show the existence of further special distinguishing features."*

In ro 2.1 overweegt de rechtbank dat de door appellanten ingebrachte documenten geen individuele informatie met betrekking tot appellanten bevatten, maar (impliciet) slechts algemene informatie met betrekking tot de Sikh-gemeenschap in Afghanistan. Hieraan verbindt de rechtbank ten onrechte de conclusie dat op voorhand dient te worden uitgesloten dat deze informatie kan leiden tot een ander besluit van de minister, op grond van artikel 29 lid 1, aanhef en onder b Vreemdelingenwet. Het EHRM overweegt echter in de hierboven geciteerde uitspraak, dat in het geval van leden van een minderheidsgroepering, zoals appellanten, het niet steeds noodzakelijk is dat de aangevoerde informatie tot op het individuele niveau afdaalt. Niet steeds dienen leden van een minderheidsgroepering aannemelijk te maken dat zij zich onderscheiden van de rest van hun groep, wanneer zij de bescherming van artikel 3 EVRM inroepen. Door op voorhand de aangevoerde informatie van appellanten uit te sluiten, als zijnde te algemeen van aard, geeft de rechtbank blijk van een onjuiste rechtsopvatting en kan de hier bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Om alle genoemde redenen:

- 1 Ware de uitspraak van Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht van 16 januari 2007 te vernietigen;
- 2 Ware de litigieuze beschikking d.d. 14 maart 2006 te vernietigen;
- 3 Ware te bepalen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de proceskosten in beide instanties dient te vergoeden
- 4 Ware de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie op te dragen een nieuwe beslissing te nemen.

Hoogachtend,

R.E.R. Derz

